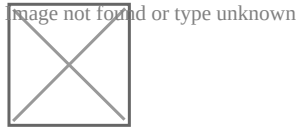

Μοναχός Ονούφριος Καρυώτης (1875 - 31 Δεκεμβρίου 1958)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μοναχός Ονούφριος Καρυώτης , ο καλός τυπικάρης

Γεννήθηκε στα Καλάβρυτα από φτωχούς γονείς. Η μητέρα του τον γέννησε στο χωράφι που θέριζε με το δρεπάνι. Το 1900 προσήλθε στο παρά τις Καρυές Σταυρονικητιανό Κελλί του Αγίου Ονουφρίου, που σήμερα είναι γκρεμισμένο. Εκεί εκάρη από τον Γέροντα Διονύσιο (+1903). Οι Ρώσοι θέλησαν να του δώσουν αρκετές λίρες, για ν' αγοράσουν το Κελλί, μα δεν δέχθηκε ποτέ. Μετά την κοίμηση του Γέροντός του μετέβη στο Βατοπεδινό Κελλί των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και στη συνέχεια στο Αγιοπαυλίτικο Κελλί του Αγίου Ανδρέου στις Κα-ρυές. Το 1906 προσήλθε στο Παντοκρατορινό Κελλί του Γενεσίου της Θεοτόκου, κάτω από τη μονή Κουτλουμουσίου.

Ο Γέροντας Ονούφριος είχε ένα κατά σάρκα αδελφό, που μόναζε στο γειτονικό Κελλί του Αγίου Ευθυμίου, τον ιερομόναχο Ανδρέα (+1941). Τη συνοδεία του Γέροντος Ονουφρίου αποτελούσαν οι μοναχοί Ανδρέας (+1952), Διονύσιος (+1938), Βασίλειος και Ιωακείμ (+1988). Οι δύο τελευταίοι αναχώρησαν για άλλα Κελλιά. Το 1950 προσήλθε ο σημερινός Γέροντας Ονούφριος, ο οποίος και μας διηγήθηκε τα παρόντα ένα απόγευμα στην απλωταριά του.

Ο Γέροντας Ονούφριος υπήρξε σπουδαίος διαβαστής, βροντόφωνος και πανύψηλος, μουσικός καλός, εξαιρετικός τυπικάρης του Πρωτάτου. Ο Πατριάρχης Ιωακείμ Γ' τον εκτιμούσε και τον έπαιρνε μαζί του στις περιοδείες του. Ήταν ελεήμων πολύ. Δεν υπήρχε φτωχός που να περάσει από το Κελλί του και να μην βοηθηθεί. Τότε η φτώχεια ήταν μεγάλη και οι φτωχοί πολλοί. Ήταν πάντοτε σοβαρός, δίχως αστεία και γέλια. Όλη την ημέρα εργαζόταν στα κτήματα και σε όλες τις ιερές ακολουθίες ήταν πάντοτε όρθιος. Πολύπειρος, συνετός, αγαθός, κατα-δεκτικός, ευγενής και ευπροσήγορος, κατά τον επίσκοπο Ροδοστόλου Χρυσόστομο.

Ασθένησε μόνο μία εβδομάδα κι έφυγε σαν πουλάκι, στις 31.12.1958. Την επομένη ημέρα της Πρωτοχρονιάς, ένα πλήθος ιερέων και μοναχών τον συνόδευσε στην

τελευταία του κατοικία. Κάποτε είχε πει σε κά-ποιους νέους μοναχούς: «Κι εγώ και σεις δεν πεθαίνουμε ποτέ, γιατί είμαστε αθάνατοι. Θα ρθει όμως η στιγμή, που θα θάψουνε το σκήνος μας στο χώμα, για να ζήσουν οι ψυχές μας ουσιαστικώτερα με τον Χρι-στό και προ πάντων αιώνια ...».

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Χρυσοστόμου Ροδοστόλου επισκόπου, Πρόσωπα και δρώμενα στον Άθωνα, Άγιον Όρος 2001, σσ. 82-93.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β΄1956-1983 , σελ.601-602 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.